

[למרות שהפרשה הזאת כבר כמעט שנשכחה בינתיים, הרי שהלקח העיקרי שבקשת
להצביע עליו עדיין רלוונטי (אפריל 2011).]

בשולי פרשת גלנט

מיותר לציין שאין לי עניין בשאלה מי יהיה ראש המטה הכללי של הצבא הישראלי, ואני בטוח שחוסר העניין הזה נפוץ בין אנשי השמאל. לנו אין ולא צריך להיות עניין במינויים כאלה או אחרים בזרועות הצבא ומוסדות הביטחון השונים, אלא בשינוי המדיניות המנחה את הגופים הללו. אבל, בניגוד לנו, הממסד הישראלי ודעת הקהל הממוסדת בישראל מייחסים חשיבות רבה למינויים הללו. על רקע זה ראוי לשים לב לשטחיות וחוסר הרצינות אשר מתגלים בפרשה הנוכחית.

נראה לי שאין צורך להטריח את הקוראים בפרטי הפרשה המבישה אשר נטחנו עד דק. מה שאני מבקש להדגיש היא השטחיות וחוסר הרצינות שבה התנהל התהליך כולו, החל מבחינת המינוי המוצע והמידע הרלוונטי במוסדות המופקדים על כך (קרי ועדת טירקל ומליאת הממשלה), וכלה בנסיגה פתאומית מן המינוי הרבה אחרי שהבעייתיות שלו נחשפה לעיני כל. שיאה הנוכחית של הסאגה בהודעה נמהרת של שר הביטחון וראש הממשלה על כוונה למנות ממלא מקום לראש המטה הכללי מבלי לבדוק אם הדבר אפשרי בכלל מבחינה משפטית ומה הנוהל שיש לנקוט במצב כזה. העניין הוא שהחלטות, אשר נחוות במעגלי הממסד כחשובות ביותר, מתקבלות "בשליפה מן המותן" וללא כל עבודת הכנה, שלא לדבר על חקירה מעמיקה.

למותר לציין שהתנהלות דומה נחשפה בדרך קבלת ההחלטות לגבי נושאים חשובים באמת כגון העצירה הנפשעת של המשט לעזה והפתיחה במלחמת לבנון השנייה. אולם בנושאים החשובים באמת מאפילה המדיניות השגויה והכהות המוסרית הנלוות אליה על השטחיות והחוסר הרצינות בתהליך קבלת ההחלטות, ואילו המקרה הנוכחי מאפשר למקד את המבט בנושאים פרוצדוראליים אלו שגם הם מהווים סיבה לדאגה עמוקה.

עודד גולדריין, תל-אביב
פברואר 2011